

A „Szent Bernadett mise” c. darabom alt szólistára, vegyes karra és szimfonikus zenekarra íródott, liturgikus szövegekre, 8 tételben.

Bernadettet elsősorban mint a lourdes-i látnokot szeretjük és tiszteljük, akinek 1858-ban 18 alkalommal jelent meg a Szűzanya. Először örültek és csalónak nézték, majd olyan esztelen rajongás tárgya lett, hogy nem maradhatott tovább Lourdes-ban, Nevers-be jelentkezett betegápoló nővérnek.

Művemet Bernadett életének ez a korszaka ihlette meg leginkább.

Mire Nevers-be érkezett, már országos „sztár” volt, amit egyetlen porcikája sem kívánt. Rendtársai fontosnak tartották, hogy megóvják őt a gögtől, s mivel rengeteg betegséggel küszködött, hasznavehetetlennek is tartották. Életének második fele döbbenetes kettősségben zajlott le. A nevers-i zárda látogató helyiségében hírességek, világi és egyházi hatalmasságok látogatták meg, akiknek újra és újra el kellett mondania a látomások történetét. A látogatások közti szünetekben pedig használhatatlan, lenézett nővérként élte napjait. Mindezt egyszerre feldolgozni szinte lehetetlen, neki mégis sikerült. Öszintesége, szívének egyszerűsége, szókimondása, mindenféle szereptől való idegenkedése megőrizte őt Istenben szabadnak.

Halálos ágyán, 1879 áprilisában a következőket mondta: „Az lesz a legjobb, amit a lehető legegyszerűbben írnak meg. Azzal, hogy virágosakká akarják tenni a dolgokat, kiforgatják azokat természetes mivoltukból.” Partitúrám címodalán – mint legfontosabb vezérlő gondolat – ez az idézet szerepel.

Vedres Csaba